

Sygn. akt V CSK 31/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku C. P. i E. P.

przy uczestnictwie T. S.A. w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt II Ca 362/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może polegać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że ta właśnie, powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżący twierdzą, że ich skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Skarga kasacyjna wnioskodawców nie dowodzi wykazania wystąpienia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów – a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej.

Ponadto skarżący nie uwzględniają stabilnego stanowiska judykatury, że posiadanie służebności jest odrębną postacią posiadania niż posiadanie nieruchomości gruntowej, a zatem posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości (postanowienie SN z dnia 18 maja 2007 r. I CSK 64/07; wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13, niepubl.).

Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).